

de almindelige Regler om Retshandlers Ugyldighed. Paa et enkelt Punkt har man dog ment at burde give en Særregel i saa Henseende, nemlig med Hensyn til Umyndighed. For saa vidt angaar Ihændeavgældsbreve, antages det i Almindelighed allerede nu — ligesom med Hensyn til Penge — at en umyndig ikke kan vindicere Gælds brevet fra den, til hvem han har overdraget det, saafremt den paagældende var i god Tro, og der er formentlig ingen Betænkelse ved at lade dette gælde ogsaa for Ordregældsbreve m. v. Umyndiges Tarv varetages jo af andre, der kan træffe de fornødne Foranstaltninger for at hindre den umyndige i at raade over sine Gældsbreve.

Udkastet søger nærmere at bestemme Betingelserne for Eksstinktion, væsentlig i Tilslutning til gældende Ret. Der skal foreligge en Overdragelse i levende Live. — Udkastet nævner de to praktiske Hovedtilfælde: Overdragelse til Eje eller Pant, jfr. Bemærkningerne til § 9. — Overdragelsen skal dernæst være foretaget af Ihændeaveren, og Erhververen skal have faaet Gælds brevet i Hænde. Hermed er det dog ikke Meningen ubetinget at kræve Ihændeavelse i streng Forstand. Det maa navnlig ligestilles med Ihændeavelse, at en Trediemand besidder Gælds brevet paa den paagældendes Vegne. For Overdragerens Vedkommende maa det iøvrigt kræves, at den faktiske Raadighed over Gælds brevet er hos ham eller hos en Trediemand, der kan betragtes som hans Repræsentant. For Erhververens Vedkommende maa der i hvert Fald stilles lignende Krav som til Stiftelsen af en Haandpanteret. Overdrageren maa derfor ikke beholde Gælds brevet i sin Besiddelse paa Erhververens Vegne. Derimod er det fyldestgørende, at Gælds brevet overgives til en Trediemand, der besidder det alene eller tillige paa Erhververens Vegne.

Kravet om god Tro har man her givet en ny Affattelse, jfr. herved Bemærkningerne til § 9. Den valgte Formulering — der udelukker Eksstinktion, naar Erhververen „ikke har udvist den Agtpaagiven-

hed, som Forholdene krævede“ — er for saa vidt i Overensstemmelse med Aftaleloven og Kommissionsloven samt Tinglysningslovens § 28, som man ikke skelner mellem forskellige Grader af Uagtsomhed, medens den afviger fra Veksellovens § 16 og Checklovens § 21 — „har handlet med grov Uagtsomhed“. Det sidstnævnte Udtryk har man ikke villet benytte, for at Kravene til Agtpaagivenhed ikke skal slappes for meget. I adskillige Tilfælde vil Forskellen dog ikke være stor. Jo mere det drejer sig om rent forretningsmæssige Ekspeditioner, der kræver hurtig Udførelse, des mindre Krav kan man stille til Erhververens Agtpaagivenhed.

Ihændeavgældsbreve vil Erhververen normalt kunne modtage uden nogen Undersøgelse om Overdragerens Ret. Men hvis Overdragerens Forhold vækker Mistanke om, at han ikke er kommet hæderligt i Besiddelse af Gælds brevet, eller Erhververen har Grund til at tro, at Overdrageren lige er gaaet fallit, eller hvis andre særlige Omstændigheder maa vække Mistanke, har Erhververen ikke tilstrækkelig god Tro, medmindre Mistanken afkræftes. Den, der vil bestride Erhververens Ret, maa imidlertid bevise, at Erhververen ikke har udvist den fornødne Agtpaagivenhed.

Ved Omsættingsgældsbreve, der lyder eller har lydt paa Navn, maa Erhververen ifølge Reglen i 2det Stykke først og fremmest paase, at der foreligger en behørig sammenhængende Række af skriftlige Transporter, der fører frem til Overdrageren eller den, i hvis Navn Overdragelsen sker, alt i Overensstemmelse med § 13. Men hvis Erhververen har paaset dette med den Agtpaagivenhed, som Forholdene krævede, skader det ham ikke, at han har taget fejl i sin Bedømmelse. Dette har der været Enighed om. Derimod har Omfanget af Erhververens Prøvelsespligt været omtvistet i andre Retninger.

Den, der faar sit Navn tegnet paa Gælds brevet, bør have en vis Betryggelse for sin Ret. Det maa derfor kræves, at Erhververen, naar Overdrageren optræder som Fordringshaver, foretager i hvert Fald nogen